

Ne vstopajte, ki pridigate bajke,
da bi zatemnili to čisto zoro,
ostanite na zahodu s svojim zahodom sonca,
zeleno golo si bo izbralo zvezde.

**ŽALOSTINKA
NA ŠIPI**

Na balkonu zatopljen v svoje misli
sem gledal šipe, ki jih je vezla žalostinka,
zdele so se mi podobe časa starodavnega
na teh kapljah, ki so se spopadale med sabo.

Pridejo trenutki, ko se človeku uspe upreti
toku, ki ga vleče s sabo,
šipa je postajala zapis sodnika,
ki je brez zakonov zapisoval resnico.

Mislil sem, da sem že izsušen,
a žalostinka onkraj šipe me je ovlažila.

**Lucifero
Martini**
(1916)

ISTRA V mojih očeh so
noči preorane z zvezdami
kot strjene grude krvi v žilah.

Burja krotoviči
 rdeča polja
 in na nebu je bič
 za ptico selivko.
 Letni časi neprevidne mladosti
 na portretih očetov.
 V ustih morska trava,
 okus po času.

MORJE Morda bila sva morje,
 nežni kaplji,
 v hipu otrdeli od tesnobe.
 In nisva vedela
 za to žalostno bedenje,
 ki potemni noč
 v trpečih očeh.
 Spokojna voda
 je bila topla zibel
 najinemu bivanju
 neopreznih popotnikov.

ZMEROM DVOM Dovolj je, da stegneš roko,
 in že primeš knjigo, ki si jo želel,
 in takoj začutiš, da postal si nekdo drug.
 Glas pijanca zapolni dolgo tišino
 in na dvorišču mačke s svojim nesmiselnim mijavkanjem
 pripovedujejo zgodbe o ribah.
 Kaže brati, kadar je noč globoka
 in se ti zdi, da si končno sam?
 Zmerom dvom, muka, ki je niti
 svetloba zore ne prežene iz sobe, polne senc,
 sobe, oblegane od misli, ki ne morejo ugasniti.
 Dihanje je kot tesnoben vzdih morja na temnih klečeh
 in samo zaradi njega veš, da si, čeprav si negiben,
 čeprav ti roke visijo nekoristne
 in se glava pogreza v premehko blazino,
 ki zvesto ohranja obliko tvoje lobanje.